

for musikaliske Kompositioner. Anerkendes dette, er det næppe betænkeligt ogsaa at hjemle Afstryk af saadanne Digte paa Koncertprogrammer. — Nr. 4, 2det Stykke, er kun en Fremhævelse ex tunc af, hvad der allerede følger af § 6, jfr. ogsaa herved finst Lov § 9 d og tykt Lov § 48, 2det Stykke. — Nr. 5 er optaget i Henhold til et af Kunstakademiet fremsat Forslag. Ogsaa denne Regel har sine Betæneligheder, men den kan vanskeligt afvises, naar Reglen i Nr. 4 bibeholdes.

§ Nr. 6, andet Punktum er optaget en Begrænsning i den i øvrigt til Lov 1857 § 13 Nr. 2 svarende Regel, som i Hovedsagen allerede nu hæbdes saavel i Teori som i Praksis, idet den anses underforstået som selvfølgelig. Paa tilsvarende Maade er Reglen ogsaa begrænset i norsk Lov § 17, svenst Lov § 12, finst Lov § 9 e., tykt Lov § 7 b., svejtsst Lov Art. 11 A. Nr. 4 o. fl. At Reglen skal være anvendelig ogsaa paa Tidsskrifter, vil næppe vække Betænelighed.

Til § 15.

Denne Bestemmelse er en formentlig nødvendig Konsekvens af § 14 Nr. 4 og staar og falder med denne.

Til §§ 16 og 17.

Disse Paragraffer hvare til § 20 i Lov af 29de December 1857. Da Konfiskation bør finde Sted uden Hensyn til Handlingens Tilregnelighed, Straf og Erstatning derimod kun idømmes for tilregnelige Krænkelser, er det rigtigt at fordele Bestemmelserne herom i 2 Paragraffer. § Konsekvens af Reglen i § 1 maa Konfiskationen efter § 16 ogsaa udstrækkes til ulovlige Afskrifter samt til alle Eksemplarer, der ere bestemte til Offentliggørelse — ikke blot til Salg — altsaa ogsaa til Udlejning, gratis Uddeling o. l. Forfatterretten kræntes lige saa vel herved som ved Salg. — En særlig Regel tiltrænges for det Tilfælde, at kun en Del af et Værk er ulovlig Gengivelse af et andet. Dernæst savnes i Lov 1857 § 20 en Regel angaaende Konfiskation af Former, Plader og lignende, og navnlig en Bestemmelse svarende til Lov af 31te Marts 1864 § 7, at Udlevering til den forurettede kun bør ske mod Erstatning¹⁾. At hjemle Konfiskation til Fordel for Forfatteren uden Be-

derlag vil ofte føre til en aldeles umotiveret Berigelse for denne. Den her opstillede Regel giver ham alt, hvad han har billigt Krav paa og bør derfor foretrækkes. Men saa synes det omvendt billigt, at den forurettede kan fordrø Børdning foretagen, forinden han erklærer, om han ønsker Udlevering, da han ellers ikke kan være sikker paa, om han vil være tjent hermed.

Slutningsbestemmelsen i § 16 tilsigter kun at udfylde et Hul i den gældende Ret og behøver næppe særlig Begrundelse; jfr. ogsaa herved svenst Lov (1877) § 16.

Om det første Stykke af § 17 gælde i det hele tilsvarende Bemærkninger som de til Begyndelsen af § 16 ovenfor gjorde. Ogsaa her tiltrænges en mere nøjagtig og udtømmende Formulering af Bestemmelsens Tanke end den i Lov 1857 § 20 givne, hvilket formentlig opnaas ved den foreslaede Affattelse. Denne gør det nødvendigt i Paragraffens andet Stykke efter Ordet „forhandlet“ at tilføje „uddelt eller udlejet“.

Rigtigheden af selve det for Erstatningens Beregning opstillede Princip kan omstrives, men de tilsvarende Regler findes ikke blot i vor gældende Ret, men ogsaa i de fleste fremmede Love, og da Reglen har visse praktiske Fortrin — navnlig Simplicitet og Sikkerhed ved Erstatningsberegningen i de normale Tilfælde — er det ikke fundet nødvendigt eller rigtigt i dette Punkt at foreslaae Forandringer i Realiteten, men blot en tydeligere Affattelse.

Til § 18.

Denne Paragraf har et væsentligt videre Omraade end den nærmest tilsvarende Bestemmelse i Lov 1857 § 21, hvilket er en nødvendig Konsekvens af Lovens ved §§ 1 og 2 angivne videre Ramme. Reglen om Erstatningens Beregning er affattet noget mere præcist, og det er herved søgt at bringe den saa vidt muligt i Harmoni med Grundlovsætningen i § 17.

Til § 19.

Medens Tilregneligheden bør være Betingelse for egentlig Erstatningsansvar saa vel som for Strafansvaret, synes der ikke at være Grund til at lade den, der utilregneligt krænter andres Forfatterret, lukrere herved. Den indvundne Nettofortjeneste bør han udlevere. Af Hensyn til de Misligheder, der klæbe ved Anvendelsen af Berigelsesmaalestoffet i egentlig teknisk Forstand, er det foreslaet kun at tage Hensyn til, hvad der er indbundet ved den uretmæssige Benyttelse, uden at der tages Hensyn til, om den paagældende i Ansvarets Døjeblik kan

¹⁾ Saaledes ogsaa tykt Lov § 27, hollandsk Lov Art. 21, ungarisk Lov § 21. Derimod norsk Lov § 25, svenst Lov § 15, fransk Lov af 12. Juli 1793 Art. 3, engelsk Lov af 1. Juli 1842 (5 og 6 Vict. C. 45 f. 23).